

Lluís Pujals

Des que es publica aquest apartat, han passat un bon nombre d'instrumentistes de tible, que molts qualifiquen com l'instrument de més dificultat en la cobla i al que més costa treure-li un so dolç intentant acostar-se al del seu parent, l'oboè. Aquests joves com Josep Macià, Francesc Benítez, Francesc Castillo, Marcel Arteaga, Salvador Parés, formen part d'aquesta nova generació que segueix els Joan Parés, Raimon Sabater, Jesús Brasses, etc.; així hem passat de la temença que potser hi hauria manca de bons tiblers en el futur, a gaudir-ne d'un gran estol, que per la seva joventut poden tenir un esdevenidor brillant.

Avui afegirem a aquesta llista, que no està closa ni de bon troç, en Lluís Pujals i Carretero, nascut el 22 de gener de 1966 a Berga.

El seu pare, Lluís Pujals, treballador a les mines de Fígols i instrumentista de tible a la cobla Pirineu, de Berga, l'inicià

Lluís Pujals i Pere Benítez, una parella de fusts amb futur.

als 8 anys en el solfeig, estudis que cursà 2 anys més tard a l'Escola Municipal de Música de Berga amb la professora Montserrat Perayre, amb qui actualment fa l'harmonia.

A l'hora d'iniciar-se en el solfeig comença a estudiar clarinet amb Ramon Sobrevies, de la cobla Rosaleda, de Sallent.

Però és a 13 anys quan el seu propi pare li dona les primeres nocions de tible, per immediatament integrar-se a la "Pirineu" com a tercer tible en aquells primers moments.

Posteriorment ha cursat estudis de tible amb Francesc Elies, un dels forjadors d'aquestes noves promocions de tiblers, i ha enllestit els cinc cursos de què consta aquest instrument en els últims tres anys, a més d'haver fet, enguany, primer i segon de saxofon.

Ja com a primer tible de la Pirineu, el novembre de 1982, és cridat per cobrir la vacant, produïda per la mort d'Elies Pujol, a la cobla Bages.

Dotat de totes aquelles qualitats innates que fan un bon músic, junt amb uns bons estudis i professors, la seva progressió dins la cobla Bages és molt bona. Alternant la feina de tible primer amb Pere Camps, veterà però eficient i bon instrumentista, ens sorprengué amb interpretacions de sardanies de molt compromís com "El judici final", obra poc coneguda i plena de dificultats d'en Blanch Reynalt o "Aquella cançó" d'en Mas Ros.

Més consolidat en el seu lloc i anant agafant ofici, forma amb el tenora Pere Benítez, una de les millors joves parelles de fusta del moment, que caldrà tenir en compte en el futur, tant si segueixen tocant junts o bé per separat.

Té una total dedicació a la música, que pensa tenir com a professió potser formant part d'una cobla-orquestra.

El seu germà Daniel (14 anys) toca la trompeta també en la cobla Bages i el propi Lluís ens diu que ja la seva germana de 4 anys, Montserrat, toca l'acordió.

So agradable, facilitat i empena per executar els passatges més difícils, té les millors possibilitats d'arribar a ésser un gran instrumentista. Ja veieu doncs, que hi ha un gran planter, que de moment sembla que no s'esgota. Però d'això pensem parlar-ne un altre dia.

JAUME NONELL

